

Sant Blau i tot, que saps què duu? Un porró! I al Sant Blau també l'acompanya una comitiva de religiosos de pega amb molta conya que es veu que les autoritats religioses van trobar d'escàndol i per això ara no poden anunciar-ho al programa oficial, que treuen el sant al carrer. I aquí sí que m'acabo el whisky tot d'un glop, d'atònita que em deixen: què és aquesta censura, que no vivíem en un Estat laic?.

Rajoles narcotitzants: Em poso els guants lleugerament decebuda de descobrir que les rajoles que hem de passar són unes simples i vulgars totxanes i per postres, els mateixos blaus ja m'adverteixen que l'activitat que em dispo a viure des de dins és com a mínim estranya. Sort que em toca el bon amic Ferran a un costat i un simpatiquíssim desconegut que també és novell com jo a l'altra banda. I respiro, entre aquest sandvitx, perquè potser serà més fàcil fer un bon paper, que d'això es tracta. Comença el show de la passada de rajoles i requereix concentració, encara que no ho sembli, perquè poca broma, que el ritme és frenètic, diria que narcotitzant i tot, amb la hipnosi necessària perquè no tinguis temps de pensar quin coi de sentit té traslladar a mà aquests totxos. I entre l'escalf de tantes mans que es coordinen i que treballen a l'unison per a un mateix objectiu, el pensament vola cap a l'onze de setembre, cap a la cadena humana que s'està preparant i cap a les mans que cada dia més catalans s'estrenyen per reclamar un país lliure i independent.

Foc 2.0: He fet tard, aquest any la normativa europea ha apagat la cremada blava que tant s'esperava cada dos anys i jo em quedo sense veure un dels grans hits d'aquesta colla. Però un pic t'han donat el poder de cremar l'ajuntament, ni Europa ni el Papa de Roma et poden impedir de continuar-ho fent, van pensar els Blaus. I se les empesquen amb les armes dels nous temps 2.0, que tot ho virtualitzen, per fer reviure el foc. Aplaudim el mapping que encén l'ajuntament de flames fredes i de color, però se'ns fa massa curt. Sort que la nit blava sí que és incombustible: tenen preparats mil litres de festa per poder aguantar fins que el cos ens digui prou.

On i quan podreu trobar el relat?

El relat es penjarà a www.blancsiblaus.cat els dies 26 i 31 d'agost i 1 i 2 de setembre (cada dia un capítol diferent).

També el trobareu els mateixos dies en suport paper al vestíbul de l'Ajuntament, a la Plaça de la Porxada.

El relat de la Festa Major:

Edita: Comissió de la Festa Major
Copyright del text: Gemma Ruiz
Composició i distribució: Copy Portalet
Nombre d'exemplars: 3.200
Difusió gratuïta
Més informació a www.blancsiblaus.cat

El relat de Festa Major per Gemma Ruiz #festejabib

Relat 3 / 31-08-2013

Glossari blau

El dia que m'haig de llevar blava se'm presenta plàcid i a poques revolucions. El primer que em proposen de veure és la cara de plaer dels nadons a qui fan massatges a la sala Tarafa i penso que si com diuen els Blaus, cada any els neix una bèstia, aquestes bestioletes comencen la seva vida blava tan ben acotxats i estimulats que seran dels que mosseguen fort. I què més, va, què més farem? I per resposta, només noms de licors: un vermut al migdia i un whisky a la tarda. Així que la cosa va de seduir embriagant, eh? Doncs ho tastarem. També veig ràpid que la cosa no anirà d'excessos, que el destacament de Blaus que s'ha llevat expressament per transformar-me en un dels seus va per feina, té moltes coses al pap i va al gra. L'Àlex –cap de colla–, l'Esteve, la Cèlia i la Lourdes ja em donen la samarreta només trobar-nos a l'Europa i m'adverteixen que tenen lèxic propi. I entre el seu glossari i el que jo els hi regalo, així surfejo el meu dia al mar blau.

Cercavila de trastos: Volies viure la festa des de dins? Doncs ara toca transportar plafons de la sala Tarafa a la Porxada. I anem fent el que ells diuen "la cercavila de trastos", un títol festiu per a un treball de logística que ja m'imagino que és dels més suaus que hauran de fer aquests dies.

Vermut de pit i cuixa: Sense voler-ho, aquests blaus han trobat el meu 'obre't sèsam', perquè és sentir la paraula vermut i em passa el cansament de cop. Mentre endrapo una arbecuina darrera l'altra i faig un glop de vermut negre ben assegurada a la Porxada, penso que seré una trànsfuga molt feliç. De fet, l'única de tota aquesta Festa Major, no? Perquè ningú no canvia de color en plena festa, oi? De saber-ne algun cas, si us plau, feu-m'ho saber. Però tornem al vermut; no només té xips i olives, té Les Filomenes a dalt de l'escenari: quatre mosses amb contraaix, pandereta, claqué i acordió que canten per espantar els treballs d'amor perduts. Les presenten com a grup de pornofolk, però no serà tant, amb prou feines un folk de pit i cuixa, aclareixen elles. Però arriben els Gegants, ocupen la Porxada i en aquesta col·lisió de moments de glòria em sembla que n'hi ha unes que tindran les de perdre. I sí, Les Filomenes deixen anar els instruments i tots girem el cap per veure com dansen el Cosme, la Damiana, l'Esteve i la Plàcida.

Reciclatge d'ex caps de colla: I no sé com hi arribem, però la conversa amb el destacament blau ens aboca a les set diferències amb els Blancs. La primera és una medalla que es pengen ells, clar, perquè m'informen que són uns autèntics especialistes en el reciclatge d'ex caps de colla, que són molt de saber reaprofitar el personal perquè no els fugi pitant i cremat com m'asseguren que passa entre els Blancs, on hi ha caps de colla que a finals d'agost compren el bitllet d'avió amb la destinació més llunyana del mapa.

Superàvit de calaix: I ja que anem així de forts, els pregunto "com es viu això de ser una colla que tothom diu que lligueu els gossos amb llonganisses? Què en feu de tants diners?". L'Àlex respon clar i català: per l'únic que ens serveix fer més calaix que els Blancs és per encarar la Festa Major sabent que perdrem molts diners. I aquesta és la gràcia blava, que ells sí que en poden perdre, de calers, perquè en tenen, i poden anar molt més tranquils. No cobreixen mai els bols amb el que recullen a les barres perquè sempre els surt el saldo negatiu, m'explica, però tenen la sort de poder-ho compensar amb la venda de marxandatge. Quin salvavides, això de tenir un color amb tant de ganxo.

Blavollers: Tenen més diners i més gent, quin és el poder del seu color? L'Esteve viatja als orígens, al dia mateix del part d'aquest monstre de dos caps que és la Festa Major granollerina. Pensa que la idea va sorgir a les 'cases barates', m'explica, s'havien de repartir els dos colors de la bandera de Granollers i el blanc se'l van acabar quedant els grups del centre de la ciutat, associada a la gent comerciant, benestant, per això la diguem-ne 'massa treballadora' va simpatitzar des d'aleshores ja més amb el blau. La compro bastant, la teoria, i em vénen al cap les granotes de manyà i de mecànic, però aviat veig bates de metge i de mestre i ja em falla més, la llegenda. Però ara estan barrejadíssims, em diu l'Esteve tot cofoi, que hi ha de tot a tot arreu i que sort, perquè aquesta és la clau de la sana i espectacular evolució que ha fet la festa.

Integradors amb risc: Nosaltres som els que més integrem, em confirmen, que sense els Blaus no s'haurien trobat col·lectius tan diversos en una mateixa banda. I si presumeixen d'integradors amb tanta contundència, també ho fan amb sinceritat, i l'Esteve m'admet que obrir la porta a tothom també és un problema, no et pensis, que ens ve cada freak! Però el seu sí a tot grup i iniciativa és la seva marca, l'oli de l'engranatge blau, un tarannà transversal que ha superat la piràmide organitzativa que diuen que sí que tenen ben marcada els Blancs. Els celebro una pràctica tan assembleària i inclusiva però també els demano si el sí a tot els portarà a la mort per èxit. I també m'ho admeten: sí, no podem acollir colles i colles fins l'infinit, hauríem de començar a decréixer, sinó, això no serà sostenible. Però encara no els han saltat les alarmes, em tranquil·litzen, perquè ja

tenen estudiat que de cada deu colles noves només se'n manté una, per tant, la selecció natural els va a favor i el relleu segueix un curs prou ecològic i raonable com per, de moment, no quedar ofegats de Blaus

Blaustorming i el 5 de 5: Em diuen que ja arriben a la trentena, els grups Blaus, i m'agafa mal de cap només d'imaginar-me un brainstorming per decidir el repte o repartir els espais de la ciutat per fer-hi els espectacles. Aquest blaustorming, com em diuen ells, jo me l'afiguro inacabable, esgotador, caòtic, inaudible i no m'ho desmenteixen, però a força de reunions, diu l'Àlex, i encara més reunions, ens en sortim. Programar vuitanta-sis saraus en una setmana és de rècord, i sent tanta gent, encara més, però el deixar fer, el delegar és la nostra recepta, la prova i error, el risc de dir que sí a actes que després han estat un absolut desastre, però d'això n'aprenem tots, la junta i els que ho proposen, i aquesta és la nostra filosofia, saltar a la piscina encara que algun dia no hi hagi aigua. I de vegades s'han fet molt de mal...

Descobreixo que ser flexibles ho porten a l'ADN i que només són rígids en una fórmula: el 5 de 5. Física quàntica? No, tan simple com fer cinc àpats al dia i garantir-se cinc hores de son per sobreviure la Festa Major.

Espontanis en la nit: La llibertat blava no és perfecte, la junta la pateix. M'expliquen que sempre hi ha algun grup que es treu de la màniga un acte que no estava ni previst ni pactat, sorgeix amb molta traïdoria i nocturnitat, tard a la matinada, i pels Blaus sense càrrec, pels de base, és l'autèntica festa del dia, la millor, un moment per trobar-se tota la blavada lluny de la riuades de gent que col·lapsen els actes del centre. Però per la junta ja és un altre cantar, i no ho celebra tant quan han de córrer esperitats a portar un equip de so cap aquí o unes tanques cap allà. Ara, després de córrer, jo me'ls imagino mirant-s'ho i picant-se el pit en senyal de 'sentimiento' i orgull blau. Així diuen que va anar l'arrossada nocturna de divendres a la matinada darrera del Parquet, on tothom va ballar amb l'estómac content els dictàmens del DJ fins que es va fer de dia.

Mc Hagum de 12 anys: Són insaciables, aquests Blaus. Em conviden a un tast de whisky a mitja tarda, em veuen com em prenc un te i encara riuen ara. Detecto que és el lector del repte el que organitza la taverna efímera que munten a la plaça dels Porcs, el sento com demana més mans per alinear les taules del tast i descobreixo dues samarretes blanques traginant taulons i cavallets, queda dit. Trobo estrany no veure el whisky per enlloc, però amb els McHagum darrera de l'organització sé que no he de patir, llàstima que no pugui amb el whisky... I pel que he anat veient, que si un tast de peix blau, que si tapes, que si barres, pot ser que els Blaus sigueu molt, però molt, de mam i teca, Esteve? Sí, totalment, jo no ho hauria definit de millor manera, em diu rient, i tenim el

El relat de Festa Major

Per tretzè any, convidem un autor perquè posi sobre el paper les impressions i les sensacions que li provoca la Festa Major de Blancs i Blaus. Al web hi trobareu els relats dels anys anteriors signats per Empar Moliner, Matthew Tree, Toni Sala, Carles Capdevila i Eva Piquer, Lalla Karrouch, Xavier Moret, Albert Sánchez Piñol, Gemma Lienas, Màrius Serra, Joan Solé i Amigó, Vicenç Villatoro

I Juanjo Saéz. Aquest 2013 el relat recau en la periodista cultural Gemma Ruiz. Esteu preparats per escoltar i llegir el "*Gemma Ruiz, Festa Major de Blancs i Blaus, Granollers*"?

Qui és Gemma Ruiz?

Periodista cultural, des de 1997 és la cara visible de les cròniques artístiques, teatrals i musicals dels serveis informatius de TV3.

Ha retransmès en directe les cerimònies dels premis literaris Planeta, Ramon Llull, Josep Pla i Nadal; i ens ha informat del panorama teatral del país des dels programes televisius Barcelona aixeca el teló (TV3) i Escena (Canal 33). El 2005 i 2007 el programa La Nit al Dia, dirigit per Mònica Terríbas, va obtenir el Premi Butaca al millor mitjà de difusió teatral per les connexions en directe i diàries que la Gemma va fer durant set anys en el programa.

Enviada especial com a conductora de directes a esdeveniments culturals de ressò internacional com la Biennal d'Art de Venècia, els Premis Màx de Teatre, el Festival Internacional de Música de Benicàssim i les setmanes de la moda de Nova York, París i Madrid, aquest 2013 aterra a Granollers com a cronista de luxe de la Festa Major de Blancs i Blaus.